

พฤติกรรมการณ์เรียนรู้ของนักศึกษา สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
LEARNING BEHAVIORS OF EARLY CHILDHOOD STUDENTS
OF RAJABHAT SISAKET

¹อภิรดี ไชยกาล

¹Apiradee Chaiyakan

มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ, ประเทศไทย

Sisaket Rajabhat University, Thailand

¹apiradee13@gmail.com

Received : January 23, 2024; **Revised :** March 25, 2025; **Accepted :** April 30, 2025

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการณ์เรียนรู้ของนักศึกษา สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ ศรีสะเกษ ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 จำนวน 292 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหา อยู่ระหว่าง 0.60–1.00 และมีค่าความเชื่อมั่น มีค่าเท่ากับ 0.82 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย พบว่า พฤติกรรมการณ์เรียนรู้ของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษามาเรียนอย่างสม่ำเสมอมากที่สุด รองลงมาคือ นักศึกษาให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งในและนอกห้องเรียนและนักศึกษาส่งงานที่ได้รับมอบหมายตามกำหนดเวลา ตามลำดับ ส่วนรายด้านที่น้อย พบว่า นักศึกษาทบทวนบทเรียนเป็นประจำน้อยที่สุด รองลงมาคือ เมื่อไม่

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์, มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

เข้าใจในเนื้อหาที่กำลังเรียนอยู่ นักศึกษาสอบถามอาจารย์ทันที และเมื่ออาจารย์เปิดโอกาสให้นักศึกษามักจะแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียนอยู่เสมอ ตามลำดับ

คำสำคัญ : พฤติกรรมการเรียนรู้, นักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย

Abstract

The purpose of this research was to study learning behaviors of early childhood students of Rajabhat Sisaket. The population consisted of 292 students enrolled in the second semester of the academic year 2024. The research instruments included a five-level scale questionnaire the IOC was 0.60-1.00, and the reliability values of the instrument were at 0.82. The statistical methods applied include frequency, percentage, mean, and standard deviation. The research result found that learning behaviors of early childhood students of Rajabhat Sisaket were at high level, considered each behaviors were ; students came to study regularly, followed by students were cooperated in doing learning activities both inside and outside the classroom, and students submitted the assigned work on time. In behaviors of the least; students reviewed the lesson regularly, followed by the students did not understand the content were asking the teachers immediately, and when teacher gave students an opportunity, they often expressed their opinions in class.

Keywords: learning behaviors, early childhood students

บทนำ

การศึกษาเป็นปัจจัยหลักที่ใช้ในการพัฒนาสังคม เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรมและเทคโนโลยีให้มีความเจริญก้าวหน้าและสามารถแข่งขันกับนานาประเทศได้ ซึ่งการจัดการศึกษาจะต้องถือเป็นวาระแห่งชาติที่ทุกคน ทุกฝ่าย และทุกองค์กรทั้งภาครัฐและเอกชนจะต้องเข้ามามีส่วนร่วม (Participation) ในการจัดการศึกษา ทั้งนี้เพราะการศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยพัฒนาคนในชาติให้มีความรู้ความสามารถ คุณลักษณะตรงตามความต้องการของสังคมและประเทศชาติต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจจากบุคคล ชุมชน องค์กรภาครัฐ ภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและอีกหลายๆ หน่วยงาน เพื่อจัดการศึกษาให้บรรลุเป้าหมายอย่างมีคุณภาพ มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล (กมลทิพย์ ยงใจยุทธ, 2558)

ปัจจุบันการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ถือเป็นกระบวนการสำคัญในการพัฒนาศักยภาพของมนุษย์ที่ส่งผลต่อการพัฒนาสังคมและประเทศชาติให้เกิดความเจริญเติบโต ที่ต้องอาศัยบุคคลที่มีความรู้ความสามารถ และทักษะเฉพาะทาง เพื่อใช้สำหรับการประกอบอาชีพเมื่อจบการศึกษา และยังช่วยให้บุคคลนั้นเป็นผู้ที่รู้จักคิด รู้จักทำ รู้จักการแก้ปัญหา ดังนั้นจึงมีการเตรียมความพร้อมของสถาบันอุดมศึกษาเพื่อรองรับและถ่ายทอดความรู้ให้กับผู้เรียนให้จบออกมาเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ รองรับกับตลาดแรงงานและรองรับกับเทคโนโลยีสารสนเทศสมัยใหม่ที่เกิดขึ้น มีระบบการเรียนการสอน และจัดกิจกรรมเสริมความรู้ต่างๆ เพื่อให้สอดคล้องกับการวัดและประเมินผลความสำเร็จของผู้เรียน

วิชาชีพครู เป็นลักษณะหนึ่งของงานที่ต้องอาศัยความรู้ความชำนาญที่ได้รับฝึกฝน โดยเฉพาะ และใช้วิชาที่ร่ำเรียนมาเป็นเครื่องมือในการหาเลี้ยงชีพ โดยมีฐานะที่สูงเป็นพิเศษจากสังคม จึงทำให้วิชาชีพต่างจากอาชีพทั่วไป (ไพศาล เอกะกุล, 2553) การผลิตครูให้เป็นผู้มีความรู้ความสามารถในวิชาชีพครู มีอุดมการณ์ มีใจรักในการสอน ใฝ่หาความรู้ สร้างองค์ความรู้จากความเป็นจริงด้วยตนเอง มีความชำนาญในการสอน และมีการพัฒนาตนเองอยู่เสมออันั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนถือเป็นการตรวจสอบความรู้ของนักศึกษาวิชาชีพครูว่าบรรลุถึงจุดมุ่งหมายตามเจตนารมณ์ของหลักสูตรหรือไม่ ซึ่งผลคะแนนที่ผู้เรียนได้รับจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนเอง เพราะสามารถใช้เป็นตัวบ่งชี้ในการพัฒนาตนเองและเพื่อใช้ในการศึกษาระดับสูงขึ้นไป ซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้และการวางแผนในอนาคต สถาบันการศึกษาและผู้สอนก็สามารถนำผลการประเมินของผู้เรียนแต่ละคนไปใช้เป็นข้อมูล ในการจัดการเรียนและกิจกรรมต่างๆ ให้สอดคล้องกับความสนใจ ความต้องการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถของผู้เรียนต่อไป ส่วนผู้ปกครองจะได้ใช้เป็นแนวทางแก้ไขและสนับสนุนบุตรหลานให้กระตือรือร้นในการเรียนรู้มากขึ้น เพื่อให้เกิดการพัฒนาไปในแนวทางที่ดี (ฉันทนา รัตนพลแสน, 2553)

คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ได้มุ่งเน้นการพัฒนาครูให้มีคุณลักษณะความเป็นครู รอบรู้วิชาการ เชี่ยวชาญวิชาชีพ มีทักษะชีวิต เป็นบัณฑิตจิตสาธารณะ โดยได้กำหนดยุทธศาสตร์ของคณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์ (2568) ดังนี้ 1) ผลิตบัณฑิตครูที่มีคุณภาพตามมาตรฐานวิชาชีพ 2) พัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพตามมาตรฐานวิชาชีพ 3) ยกระดับงานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้ และนวัตกรรมที่มุ่งเน้นการพัฒนาท้องถิ่น 4) บริการวิชาการเพื่อพัฒนาท้องถิ่นอย่างยั่งยืน 5) อนุรักษ์ส่งเสริมเผยแพร่วัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น และ 6) พัฒนาระบบบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพตามหลักธรรมาภิบาล

การจัดการเรียนการสอนให้ประสบความสำเร็จนั้น ผู้เรียนถือเป็นบุคคลสำคัญที่จะนำพาให้ไปสู่เป้าหมายของการจัดการศึกษาดังที่ Walberg (อ้างในกชพร ใจอดทนและอรณิชา ทศตา,

2564) กล่าวว่า ปัจจัยด้านผู้เรียนที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งทางตรงและทางอ้อม คือ ด้านคุณลักษณะของตัวผู้เรียนซึ่งประกอบด้วยผลสัมฤทธิ์เดิม เจตคติต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เช่นเดียวกับ Bloom (1976 อ้างถึงใน ปัญญา ชูช่วย, 2551) กล่าวว่า ปัจจัยด้านผู้เรียนที่จะนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ 1) พฤติกรรมนำเข้าด้านพุทธิพิสัย หมายถึง ความสามารถและความถนัดของผู้เรียนที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ ทั้งสองประการนี้ที่เกิดขึ้นก่อนการเรียนรู้ และ 2) คุณลักษณะทางด้านจิตพิสัย หมายถึง แรงจูงใจหรือทัศนคติที่มีต่อรายวิชาและต่อสภาพแวดล้อมในการเรียน ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนเอง ในขณะที่วินดา ดีแป้น (2553) ได้สรุปพฤติกรรมด้านผู้เรียนที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแนวคิดของนักจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยม เชื่อว่าคนเราทุกคนสามารถเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างได้ หากมีตัวกระตุ้นและการเสริมแรงการเรียนรู้จึงเป็นกระบวนการด้านกลไกที่ถูกควบคุมจากสิ่งต่างๆ ภายนอก แต่นักจิตวิทยาการรู้คิดเชื่อว่าผู้เรียนเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ ความรู้และสติปัญญา ตลอดจนกระบวนการ เรียนรู้ของผู้เรียนเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ผู้สอนเป็นเพียงผู้รับผิดชอบ ในการสอน แต่ผู้เรียนเป็นผู้รับผิดชอบในการเรียน

จากที่กล่าวมาในข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนการสอนและการพัฒนาหลักสูตรของสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งครอบคลุมเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องกับหลักการ แนวคิด ทฤษฎีในเรื่องพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากนั้นดำเนินการสร้างแบบสอบถามในการวิจัย

2. ประชากร ได้แก่ นักศึกษา สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ปีการศึกษา 2559 จำนวน 292 คน

3. เครื่องมือและการหาคุณภาพของเครื่องมือในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษโดยมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

3.1 ผู้วิจัยออกแบบสอบถามเพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ จำนวน 1 ฉบับ โดยกำหนดประเด็นหลักในการสอบถามตามกรอบแนวคิดในการวิจัย วัตถุประสงค์การวิจัย และคำถามการวิจัยที่ครอบคลุมพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา

3.2 จัดทำร่างแบบสอบถามและรายการข้อคำถามแต่ละประเด็นเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า ที่กำหนดค่าคะแนนของคำตอบหรือตัวเลือกแต่ละระดับดังนี้

ระดับคำตอบ 5 หมายถึง มีการปฏิบัติจริงในระดับมากที่สุด

ระดับคำตอบ 4 หมายถึง มีการปฏิบัติจริงในระดับมาก

ระดับคำตอบ 3 หมายถึง มีการปฏิบัติจริงในระดับปานกลาง

ระดับคำตอบ 2 หมายถึง มีการปฏิบัติจริงในระดับน้อย

ระดับคำตอบ 1 หมายถึง มีการปฏิบัติจริงในระดับน้อยที่สุด

กำหนดเกณฑ์การแปลความหมาย ค่าเฉลี่ยคะแนนใช้เกณฑ์ในการพิจารณา 5 ระดับคือ

ค่าเฉลี่ยคะแนน 4.51–5.00 หมายถึง มีการปฏิบัติจริงระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยคะแนน 3.51–4.50 หมายถึง มีการปฏิบัติจริงระดับมาก

ค่าเฉลี่ยคะแนน 2.51–3.50 หมายถึง มีการปฏิบัติจริงระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.51–2.50 หมายถึง มีการปฏิบัติจริงระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.00–1.50 หมายถึง มีมีการปฏิบัติจริงระดับน้อยที่สุด

3.3 การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหากับผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษา จำนวน 5 ท่าน เพื่อหาค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) สำหรับการคัดเลือกผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และพิจารณาความเหมาะสมของข้อคำถาม มีเกณฑ์ในการคัดเลือก โดยมีคุณวุฒิทางการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาโทและเป็นผู้มีประสบการณ์ด้านสอนและการจัดทำหลักสูตรในระดับปริญญาตรี

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ที่ใช้ในการตัดสินความตรงเชิงเนื้อหา คือ ข้อคำถามจะต้องมีค่าดัชนีมากกว่า 0.50 จึงจะถือว่าข้อคำถามนั้นสอดคล้องกับโครงสร้าง หลังจากให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องแล้วจึงนำผลการตรวจสอบมาคำนวณหาค่าดัชนี IOC เป็นรายข้อ พบว่าค่าดัชนี IOC ของแบบวัดฯ อยู่ระหว่าง 0.60-1.00 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่อ้างอิง

2.4 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาไปทดลองใช้กับนักศึกษา คณะครุศาสตร์และการพัฒนามนุษย์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ นำข้อมูลที่ได้มาหาค่าความเที่ยงตรง โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ผู้วิจัยนำผลการตรวจสอบมาคำนวณหาค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถามทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ 0.82

3. นำไปสอบถามที่สร้างขึ้นไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลจะอยู่ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 ระหว่างตุลาคม 2567 - กุมภาพันธ์ 2568 ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา 292 คน คิดเป็นร้อยละ 100

4. นำข้อมูลที่รวบรวมได้จากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC+ และใช้สถิติดังนี้

4.1 วิเคราะห์สถานภาพผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการแจกแจงความถี่และค่าร้อยละ

4.2 วิเคราะห์พฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

5. นำข้อมูลมาแปลผล สรุป อภิปรายผล และนำเสนอรายงานการวิจัย

ผลการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ สามารถสรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษา สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ พบว่า นักศึกษา เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย ซึ่งเป็นเพศหญิง จำนวน 289 คน คิดเป็นร้อยละ 99.00 ส่วนเพศชาย มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.00 โดยศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 5 มากที่สุด จำนวน 69 คน เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 23.60 รองลงมาคือศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 20.20 และศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 19.90 ตามลำดับ นักศึกษามีเกรดเฉลี่ยระหว่าง 3.01–3.50 มากที่สุด จำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 57.20 รองลงมาเกรดเฉลี่ยระหว่าง 2.51–3.00 จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 23.60 และเกรดเฉลี่ยระหว่าง 3.51 - 4.00 จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 17.50 ตามลำดับ

2. พฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ ดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 2 พฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา สาขาวิชาการศึกษาศรีสุริยราชวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

ที่	รายการ	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1	นักศึกษาเตรียมตัวให้พร้อมก่อนเข้าเรียนทุกครั้ง	4.19	.65	มาก
2	นักศึกษามาเรียนอย่างสม่ำเสมอ	4.77	.49	มากที่สุด
3	นักศึกษาเข้าเรียนตรงเวลาเป็นประจำ	4.39	.73	มาก
4	นักศึกษายายมจดคำบรรยายหรืออธิบายเนื้อหาของอาจารย์ให้มากที่สุด	3.95	.73	มาก
5	นักศึกษายายมตั้งใจเรียน แม้ว่าจะไม่ชอบเรียนวิชานั้นก็ตาม	4.17	.72	มาก
6	เมื่อไม่เข้าใจในเนื้อหาที่กำลังเรียนอยู่ นักศึกษาสอบถามอาจารย์ทันที	3.35	.91	ปานกลาง
7	เมื่ออาจารย์เปิดโอกาสให้นักศึกษามักจะแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียนอยู่เสมอ	3.41	1.01	ปานกลาง
8	นักศึกษาให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งในและนอกห้องเรียน	4.55	.66	มากที่สุด
9	นักศึกษาชอบทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกับเพื่อน ๆ	4.09	.91	มาก
10	นักศึกษางดใช้โทรศัพท์ในชั้นเรียนเสมอ	3.63	1.02	มาก
11	นักศึกษาทบทวนบทเรียนเป็นประจำ	3.22	.88	ปานกลาง
12	เมื่อนักศึกษาไม่เข้าใจเนื้อหาที่เรียน นักศึกษาค้นคว้าความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ เช่น หนังสือ อินเทอร์เน็ต ฯลฯ	3.99	.87	มาก
13	นักศึกษามักค้นคว้าข้อมูลเพื่อหาความรู้เพิ่มเติมจากสิ่งที่อาจารย์สอน	3.80	.85	มาก
14	นักศึกษาส่งงานที่ได้รับมอบหมายตามกำหนดเวลา	4.52	.76	มากที่สุด
15	นักศึกษาวางแผนและดำเนินการอ่านหนังสือเพื่อเตรียมตัวสอบอยู่เสมอ	3.94	.87	มาก
16	นักศึกษาสามารถนำความรู้ที่เคยเรียนแล้วมาผสมผสานหรือประยุกต์ใช้ในการเรียนกับรายวิชาอื่นได้	3.64	.79	มาก
17	นักศึกษาสามารถถ่ายทอดหรืออธิบายเนื้อหาที่เรียนให้เพื่อนหรือผู้สนใจฟังได้	3.51	.78	มาก
18	นักศึกษาสามารถนำความรู้ที่เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันหรือการทำงานได้	3.99	.73	มาก
รวม		3.95	.80	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า พฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.63$, S.D. = 0.85) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษามาเรียนอย่างสม่ำเสมอมากที่สุด ($\bar{X} = 4.77$, S.D. = 0.49) รองลงมาคือ นักศึกษาให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งในและนอกห้องเรียน ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.66) และนักศึกษาส่งงานที่ได้รับมอบหมายตามกำหนดเวลา ($\bar{X} = 4.52$, S.D. = 0.76) ตามลำดับ ส่วนรายด้านที่น้อย พบว่า นักศึกษาทบทวนบทเรียนเป็นประจำน้อยที่สุด ($\bar{X} = 3.22$, S.D. = 0.88) รองลงมาคือ เมื่อไม่เข้าใจในเนื้อหาที่กำลังเรียนอยู่นักศึกษาสอบถามอาจารย์ทันที ($\bar{X} = 3.35$, S.D. = 0.91) และเมื่ออาจารย์เปิดโอกาสให้นักศึกษามักจะแสดงความคิดเห็นในชั้นเรียนอยู่เสมอ ($\bar{X} = 3.41$, S.D. = 1.01) ตามลำดับ

อภิปรายผล

งานวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา สาขาวิชาการศึกษาศาสนาและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษมีประเด็นที่น่าสนใจที่ควรนำมาอภิปราย ดังนี้

พฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา สาขาวิชาการศึกษาศาสนาและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านพฤติกรรมที่นักศึกษามาเรียนอย่างสม่ำเสมอ นักศึกษาให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งในและนอกห้องเรียนและนักศึกษาส่งงานที่ได้รับมอบหมายตามกำหนดเวลา แสดงให้เห็นว่านักศึกษามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียน เพื่อให้การเรียนประสบผลสำเร็จตามความตั้งใจของนักศึกษา ซึ่งทฤษฎีพหุปัญญา (Multiple Intelligences) ของ Gardner (2006, อ้างถึงใน กิริติ คุสานนท์และภาวิณี โสธายะเพ็ชร, 2566) ได้แบ่งความแตกต่างของลีลาการเรียนรู้ (learning style) ว่าเป็นอีกส่วนหนึ่งที่ผู้เรียนมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ ลีลาการเรียนรู้ คือลักษณะทางกายภาพความคิด ความรู้สึกที่ใช้ในการรับรู้ และตอบสนองการเรียนรู้สามารถแบ่งออกได้เป็นสามประเภทคือ 1) การเรียนรู้ผ่านการมองเห็น (visual learning style) เป็นการเรียนรู้ผ่านของจริงรูปภาพตัวอักษรและสัญลักษณ์ 2) การเรียนรู้ผ่านการฟัง (Audio learning style) เป็นการเรียนรู้ผ่านการฟังการเล่าการบรรยายและสนทนาแลกเปลี่ยน 3) การเรียนรู้ผ่านร่างกาย (kinesthesia learning style) เป็นการเรียนรู้ผ่านการลงมือปฏิบัติจริง ค้นคว้าด้วยตัวเองและเคลื่อนไหวร่างกาย ทั้งในด้านความแตกต่างของผู้เรียนและลีลาการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสองปัจจัยในการออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียน ซึ่งจะส่งเสริมให้ผู้เรียนมุ่งไปสู่ความรู้และทักษะต่าง ๆ ที่พึงจะปฏิบัติได้ตามวัตถุประสงค์ของกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนเติมเต็มพัฒนาทักษะที่ไม่ถนัดได้อีกด้วย สอดคล้องกับจุริราพรรณ คงช่วย (2559) กล่าวว่า ผู้เรียนเป็นตัวแทนที่เกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านความรับผิดชอบซึ่งเป็นความมุ่งมั่นตั้งใจและเอาใจใส่ มีคุณลักษณะที่ตรงกับพฤติกรรมตั้งใจเรียนและมี

อิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และอรนุช ศรีคำ และคณะ (2560) พบว่า ความตั้งใจเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วน Atkinson (1966) กล่าวว่า บุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยที่มาประกอบและความต้องการการประสบความสำเร็จที่ต่างกัน และระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในตัวบุคคลที่ต่างกันั้นเองนำมาซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ต่างกันหรืออาจกล่าวได้ว่า ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและในขณะเดียวนั้น ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เช่นเดียวกับกนกภรณ์ เทสินโทติ (2560) พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน นอกจากนี้ Bloom (1976 อ้างถึงใน ปัญญา ชูช่วย, 2551) กล่าวว่า คุณลักษณะด้านจิตพิสัยเป็นแรงจูงใจที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความอยากเรียนอยากรู้ เช่น ความสนใจในวิชา เจตคติต่อวิชา เจตคติต่อการเรียน เจตคติ ต่อโรงเรียน ระบบการเรียนและสถาบัน การยอมรับความสามารถของตนเอง เป็นต้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของสุกฤตา เส็งเข้ม และคณะ (2556) ที่พบว่า นิสัยในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของอภิชาติ แก้วประดิษฐ์ (2543) ที่ศึกษาแล้วพบว่า นิสัยในการเรียนของผู้เรียนจะมีผลอย่างมากต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หากผู้เรียนมีนิสัยในการเรียนที่ดีก็จะทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียนได้เป็นอย่างดี

องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษา

งานวิจัยเรื่อง พฤติกรรมการเรียนรู้อของนักศึกษา สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ เป็นความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้อของนักศึกษาอันเป็นผลมาจากตัวผู้เรียนและการจัดการเรียนการสอนสามารถนำไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนและการพัฒนาหลักสูตรของสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ โดยพัฒนาผู้เรียนให้มีการวางแผนการศึกษาตั้งแต่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปรับตัวในการศึกษาจากการศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานสู่ระดับอุดมศึกษาที่มีรูปแบบและวิธีการเรียนที่แตกต่างกัน การช่วยเหลือนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำให้สามารถพัฒนาตนเองไปสู่ความสำเร็จทางการเรียน และการส่งเสริมให้นักศึกษามีเจตคติต่อวิชาชีพครู

เอกสารอ้างอิง

กนกภรณ์ เทสินโทติ. (2560). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระแก้ว เขต 1. (วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยบูรพา.

- กมลทิพย์ ยงใจยุทธ. (2558). การสังเคราะห์งานวิทยานิพนธ์สาขาบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ระหว่างปี พ.ศ.2545-2555. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- กิริติ คุวานนท์ และภาวิณี โสธายะเพ็ชร. (2566). การส่งเสริมองค์ประกอบตามแนวคิดผู้เรียนเป็นสำคัญเพื่อการพัฒนาสมรรถนะของผู้เรียน. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 21(1), 11-20.
- ฉันทนา รัตนพลแสน. (2553). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ณ ระยอง เขต 2. (ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ปัญญา ชูช่วย. (2551). ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลลา วิทยาเขตปัตตานี. (ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ไพศาล เอกะกุล. (2553). การวิเคราะห์จำแนกประเภทปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อเจตคติต่อวิชาชีพครูของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรบัณฑิต สาขาวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม (รายงานผลการวิจัย). มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- รุจิราพรรณ คงช่วย. (2559). รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเขตภาคใต้. (รายงานผลการวิจัย). มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
- วนิดา ดีแป้น. (2553). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเลยโดยการวิเคราะห์หุ้ระดับ. (ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- สุกฤตา เล็งเข้ม และคณะ. (2556). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต คณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร. วารสารมหาวิทยาลัยนเรศวร, 21(3), 79-91.
- อภิชาติ แก้วประดิษฐ์. (2543). ความสัมพันธ์ของเจตคติต่อการเรียนและพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ช่างอุตสาหกรรมที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง วิทยาลัยเทคนิคเชียงใหม่. (ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อรนุช ศรีคำ และคณะ. (2560). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ (รายงานผลการวิจัย). มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- Atkinson, S. K. (1966). *The education's encyclopedia*. New Jersey: Prentice-Hall.